

Zaaddonor Dagboek

Johannes F

© J. F.
Uitgeverij Kwaliteit
surpriseboek.nl

Voor Hitler

1

We gaan het niet over de cleane keerzijde en klinieken hebben, dat is allemaal ‘gefundenes fressen’, en ik ben fier op het vermetele, dat ik verricht heb en 24/7 deed en heb ook recht op uitspraken over algemeen welzijn, waar ik zo hard aan meewerkte en opkrikte. Zo gezegd. Er is stof in overvloed en bepaald zijn smerige voorvallen en gore gevallen over elk continent waar ik mijn zaad als zomerregen rondspoot, schier eindeloos te noemen. Maar in beperking toont zich de meester; honderd bladzij moet voldoende zijn om u voor mijn zaak te winnen en u doen inzien hoe onterecht mijn naam is besmeurd, beklad en in volkomen fout daglicht men dat plaatste. Help me in godsnaam herinneren, en al voelt het wellicht, komt ‘t over als vooraf zingen de kerk uit, enzovoorts, maar dat in mijn onstuimigheid en benijdenswaardige energie, tijdig ik weet halt te houden en achter voldongen feiten van rond honderdduizend bevallingen, hoe dat verliep en tot stand kwam; en vermits u in staat bent mededogen te voelen, eender ik deed, het zal u bevallen, maar op dat punt gekomen daarachter een vette punt neerzet.

Wanneer ik over mijn leven zou willen gaan schrijven, dan wel roddelen en ware het dat u naast me aan de bar zat, het is verleidelijk en verlokkelijker haast dan mijn schoonheid, maar ik zal dat geenszins doen. Nee hoor, ik laat dat zitten

op een verdomd goede grond en vanwege een zeer pijnlijk argument. Het lot wilde het aldus. Jaren schoten voorbij zonder een sneetje of schrammetje en het leek heus erop; conditie van een boaconstrictor had ik, niets deerde me. Maar onlangs was het dan zover. Mijn tijd was gekomen kennelijk. Voelde me vreselijk beroerd en na dagen wachten en in spanning zitten, kwam er een medische indicatie; ik had, scheen het onder mijn vitale leden, er zat als een doorn van Christus, waarmee ik op bescheiden wijze enige verwantschap ervaar, dat heet dat ik in bepaalde zin lamgeslagen moeders weer laat hopen en zwart melancholische lesbiennes de blik weer open naar een leuk gezinsleven, maar de bron was vergiftigd; in mijn barmhartige ziel etterde door, een de ziekenhuisstaf totaal onbekend venerische bug, of niet eerder aanschouwd een geslachtsziekte bacterie.

Het spookte meteen en bezwangerde als het ware mijn hersens met gruwelijk grijze prut, die ik als gezonde vader van honderdduizenden kinderen en kampioen kroost verwekken en daags rondstrooiend eerste ogen daglicht, niet eerder kende. Het gekwetste innerlijk borrelde omlaag langs mijn geliefde kruis tot in mijn scheenbenen (die er mogen wezen). Was het wraak van de in nood geraakte, maar vileine vrouwen die ik hielp? IJverzucht. Jaloezie. Kleinzieligheid vanwege de honderdduizend zusjes en broedertjes die ik hun kinderen schonk. Al heb ik het record en ben onoverwinnelijk, maar ik ben toch echt niet de enige aan de weg timmerende veel verwekker. Er kwamen honderden na-apers (die het nakijken hadden). Maar was dit striemende straf? Waren door eens minzame dames de rollen omgedraaid? Inderdaad. Inderdaad ja. Had

nu zelf hulp nodig. Heel hard. Maar neen werd mij meegedeeld en zo drukte een zeer doortrapte dokter me op amoureuus kloppend maar ook nu zeer geblesseerd mijn hart: ‘Meneer F, moet u horen, er bestaat heus geen zalf, pil, poeder, kruid voor genezing van uw geweldig binnenin. Ja uw ballen aanvretend een wrat. Ofwel een lelijk gezwel. En helaas kan ik, na uw schurkenstreken en wat u heeft verpest en de mensheid als soort aandeed, hoewel beroepsethiek dat van mij eist en ik hiervoor geroyeerd kan worden, maar met geen pincet op te pikken peiteit opbreng, laat staan meelij voor u voel, dit zeggend; onze diagnose is eenduidig; u bent naast geestesgetoord, nu bepaald ook terminaal ziek.’

Tijdens verorberen van mijn daagse steak tartaar in mijn vaste restaurant Nuova Vita, redenerend hardop tegen Tony, dat is mijn gerant of hoofdoper en vriend, die zijn mond niet kon houden, en over notities was begonnen; ‘Waarom zou ik aan zo’n zware taak beginnen als een boek, Tony, wanneer dat gedoemd is, omdat levenskracht de auteur weldra in de steek laat, en zijn excellente espri hem verlaat en gaat naar hogere sferen binnen de kortste keren, Tony, –trouwens waar ik naast Gods gouden troon zal neerzitten vanwege haast slaafs gehoorzamend diens, vrij geciteerd; ‘Gaat heen beste mensen en weest niet verlegen met bepaalde machtswortels en ander soort wortels en winterpenen, verdomme nog aan toe, vermenigvuldig u!’ – kort gaand, Tony, kwakkelende kwalen wachten, om mij als schrijver gelegenheid te ontnemen, eerlijk en openhartig verweer en geschoven in mijn schoenen een behoorlijke schande, te vereffenen.

Tony kuchte zacht, nam een tweede eenzaam wit bord dat op tafel stond weg, keek mij aan en knikte toen kort begripvol.

Maar ik mijmerde in mijzelf verder. De donderwolken in de geest vormden al gauw een grauwe hurricane of tornado (vernoemd vanzelf naar vrouwmensen—geloof zo Nietzsche dat noemde). Gesteld ik liet me verleiden. Gesteld ik deed het wel degelijk, bedoel zo'n goed boek dat de boel op stelten zal zetten, 's nachts nu er geen instant minnares meer wil, geen potige dame voor protegeren van eigen gezondheid mijn diensten kan nutten, dus wel bladzij na bladzij samenstelde. Kijk aan. Kijk 's even aan. Dan zal het niet zo zijn, neen beloof ik absoluut na te laten, wat je ziet en geregeld terugvindt bij allerlei allochtoons hetero personen met erg seksloze berichten. Ach laat ze. Anderzijds vrijwel zeker zal ik niet eender beginnen over stank, luchtjes en geurtjes, die overal hingen waar voor intens uitoefenen van mijn vak en dienstverlening ik me begaf; en om stilistisch een beetje in de pas te blijven, dan eender erover voort zou kwetteren zeker drie vier bladzijden. Vooral niet. En waarom niet? Hoewel men mij minacht en zacht gezegd mijn eerzaam bezig zijn met een grijns nu verguist; terwijl het zo is en waar geen moer, zo gezegd, aan valt te verdraaien, noch af te doen; waar je maar kijkt zie je mijn vrolijke kinderen. Maar is het even, dat je het gelaat met neusorgaan wat verder wendt, verder snift dan je verstopte gok lang is, stomweg je tegemoet komt lucht van rotting en verderf en de stank eenvoudigweg, moreel en sociaal, niet meer te harden is. En laat staan van de ochtend tot de avond en zelfs op

prostituée gedoogzone's, alwaar soms ik met open guld te hulp schoot, nog te gedogen valt.

Bah!

Hoe het te zeggen, tegenin mijn wil was het dat voorafgaande 's nachts op papier kwam, maar nu eenmaal aangevangen zoiets lelijks te beschrijven qua lucht als ik doorstond, of doorheen me heb moeten vechten de afgelopen maanden, bij geruchtmakend en doorluchtig bekladden van Noord- tot Zuidpool van mijn populaire potentie. En wel via advocatuur. En het betrof opvallend vaak, buitengewoon impotente juristen. En betaald met goud vanuit LHBTIQ huishoudknippen. Niets op tegen. Mag van mij allemaal. Graag zelfs. Maar niets is erger en dringt tussendoor mijn blonde neusharen diep in mijn walnoot brein intenser door, dan de eeuwige en keurig in beleefdheid verwikkelde en onnodig ingewikkelde frasen, waarmee men—zo mijn honderdduizend en een kinderen uit plezier doen vast—morgenpap modder smijten, hoe dat in brieven plaatsheeft. En plaatshad. Ofwel dreigen met platte opvattingen en meningen met weinig diepgang over mijn anderen blijmoedig bijstaan. En alles in liefhebben overtreffende hulp. Greenpeace. Rode Kruis en noem 't zootje maar op. Inpakken lui.

Hebben we het trouwens over geld. Bedenk ik mij na die gerechtelijke dreigbrieven in mijn bed. Worstelend om de eerste eindeloos seksloze nacht in mijn grachtenpand door te komen. Mijn eigen kleine portemonnee verloor ik een keer, terwijl een dame die van mijn fameus geworden voortplant kracht en inmiddels bekend geworden bekwaamheid op de hoogte was en om onmiddellijk bijstand vroeg in de trein, geloof naar Schagen, en die ik

graag tegemoet kwam in een zinderend stinkende NS plee. Mijn hulpvaardig zijn had nog geen aanvang genomen en het was in een bedwelmende zweem dat ik amper begon de vrouw te helpen, toen was het alweer, bezigend klantvriendelijke termen, er werd op de deur geklopt en gebonkt. En het had kennelijk meer belang mijn enkele reiskaartje te controleren, dan dat een hunkerend zich openende vouw, uitgehuwelijkt of getrouwd met een vreselijk onvruchtbare man, geholpen moest worden. Enfin. Bleek de conducteur zelf dat dorre land te zijn. Zaaddrager zonder resultaat. Dus die riep, en hoewel het voorkomt tot in Voorschoten van leeg blijvende vruchtbare schoten, dat ik zonder dralen naarvoren spring en dan voor niks en geheel gratis aan het werk ga. Enfin. Hier was het Schagen naderend; dame en mezelf moesten nog geheel tot een zakelijke overeenkomst komen, toen al klonk vanbuiten en gemompeld met zijn dienstfluit tussen zijn bruine tanden; ‘Meneer doe dat stinkende ding weer in uw broek’.

En mij haastend, nee spurtend om stilaan op zwaar weer staand een vrouwengezicht weer op te vrolijken, toen was het dat ik bij mijn beleefd uitgevoerd handje helpen, en gynecologische bijstand bij op ontploffen staand een stel eierstokken (aanverwant huwelijk niet minder), die geldbuidel van mijzelf me ontglipte en daar ter stink plekke bleef liggen. Maar stond ik mijn broek dicht te doen op het perron, toen vertrok de wagon van genoemd tafereel, en bleek bij mijn verschrikt ontdekken van het verlies, dat personele treinhulp is wegbezuinigd en dat een loket met een kokette trien, die mij graag te woord had gestaan, afwezig was en ontbrak.

Het liep met een sisser af. Dagen later. De vlot geholpen hitsige, zij trakteerde mij op lekker een Japanse vislucht lunch en kreeg ik eindelijk boter bij mijn vis. Mijn verrassing was groot. Toen bleek zij ook mijn portemonnee, waarover ik me snel schandalig schuldig voelde, daar die tijdens overdreven hulpvaardigheid en klaar met de erectie staand voor anderen immers ik verloor, ze die regelrecht naar de conducteur bracht. En die snuffelde, zei ze, aan het merkwaardig platte object. Inderdaad mijn portemonnee kreeg een mooie oriëntaalse versiering mee. Ik had het verkregen na onverwijld een klusje achter de rug te hebben bij een Turkse vrouw en ingetrouwd partner van (mij onthustend) een ottomaan zonder teelballen. Kortweg er niet voor terugschrok en meteen met mijn speciale sperma haar te hebben verwend, ik mezelf verwenne met deze vrijwel onbetaalbare geldbuidel aankoop op een markt te Noord Cyprus.

Het was bespottelijk te noemen trouwens en reusachtig een rariteit, dat ik het was die met een slordig potje trekken, heus somber soms mij stortend voor mijn roeping op soloseks (of wild alleen geslachtelijk te keer gaan) maar steeds bereid te helpen, eerder ik mij wenden moest om de portemonnee weer terug te krijgen, tot een zogenaamde ‘trackingcode’. Stel je voor! Tevergeefs gelukkig. De behoeftige dame was met haar tegendraadse tegendaad, zeg als aanstaande moeder natuurlijk over zorgzaam, en via haar man, de onvruchtbare conducteur, aan de gang gegaan en nu lunchend met een vrucht in haar buik, glunderend het kleinood retourneerde—waarin dus die mooie memorie besloten lag aan een zeer adequate hulpactie te Turks Cyprus.